TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2024. gada 26. septembrī*

Apelācija – Institucionālās tiesības – Eiropas Parlamenta locekļi – Dalībvalstu oficiāls paziņojums, ar ko dara zināmus ievēlēto deputātu vārdus – Parlamenta pilnvaras – Pieteikums aizstāvēt imunitāti – Akti, par kuriem nevar celt prasību par tiesību akta atcelšanu

Lietā C-600/22 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2022. gada 16. septembrī iesnieguši

Carles Puigdemont i Casamajó, ar dzīvesvietu Vaterlo [*Waterloo*] (Beļģija),

Antoni Comín i Oliveres, ar dzīvesvietu Vaterlo,

kurus pārstāv *P. Bekaert*, *S. Bekaert*, *advocaten*, un *G. Boye*, *abogado*,

apelācijas sūdzības iesniedzēji,

pārējie lietas dalībnieki:

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *N. Görlitz*, *T. Lukácsi* un *J.-C. Puffer*,

atbildētājs pirmajā instancē,

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *A. Gavela Llopis*, pārstāve,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē,

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Likurgs [*C. Lycourgos*], tiesneši O. Spinjana-Matei [*O. Spineanu-Matei*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] (referents), S. Rodins [*S. Rodin*] un L. S. Rosi [*L. S. Rossi*],

ģenerāladvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

* Tiesvedības valoda – angļu.

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2024. gada 11. aprīļa tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību *Carles Puigdemont i Casamajó* un *Antoni Comín i Oliveres* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2022. gada 6. jūlija spriedumu *Puigdemont i Casamajó* un *Comín i Oliveres*/Parlaments (T-388/19, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2022:421), ar ko Vispārējā tiesa kā nepieņemamu noraidīja viņu prasību atcelt Eiropas Parlamenta priekšsēdētāja 2019. gada 29. maija instrukciju, ar kuru viņiem tika atteikti jaunievēlētajiem Eiropas Parlamenta deputātiem paredzētie uzņemšanas un atbalsta pakalpojumi un pagaidu akreditācija (turpmāk tekstā – "2019. gada 29. maija instrukcija"), kā arī šīs iestādes priekšsēdētāja 2019. gada 27. jūnija vēstulē ietverto atteikumu atzīt viņiem Eiropas Parlamenta deputāta statusu (turpmāk tekstā – "2019. gada 27. jūnija vēstule") (turpmāk tekstā kopā – "apstrīdētie akti").

Atbilstošās tiesību normas

Ievēlēšanas akts

2 Akta par Eiropas Parlamenta deputātu ievēlēšanu vispārējās tiešās vēlēšanās (OV 1976, L 278, 5. lpp.), kas pievienots Padomes 1976. gada 20. septembra Lēmumam 76/787/EOTK, EEK, Euratom (OV 1976, L 278, 1. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 2002. gada 25. jūnija un 2002. gada 23. septembra Lēmumu 2002/772/EK, Euratom (OV 2002, L 283, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – "Ievēlēšanas akts") 5. pantā ir noteikts:

"1. Piecu gadu termiņš, uz kuru ievēlē [..] Parlamenta locekļus, sākas ar pirmās sasaukuma sēdes atklāšanu pēc katrām vēlēšanām.

[..]

2. Katra [..] Parlamenta locekļa pilnvaru termiņa sākums un beigas atbilst 1. punktā minētajam periodam."

3 Ievēlēšanas akta 8. pantā paredzēts:

"Ievērojot šā akta noteikumus, vēlēšanu procedūru katrā dalībvalstī reglamentē valsts tiesību normas.

Šīs valsts tiesību normas, ar kurām vajadzības gadījumā var ņemt vērā konkrēto situāciju dalībvalstīs, vispārīgi nevar ietekmēt proporcionalitātes principu, kas ir būtisks balsošanas sistēmai."

4 Saskaņā ar šī akta 12. pantu:

"[..] Parlaments pārbauda [..] Parlamenta locekļu mandātus. Šajā nolūkā tas ņem vērā dalībvalstu oficiāli izziņotos rezultātus un izšķir visas domstarpības, kas varētu rasties, pamatojoties uz šā akta noteikumiem, izņemot tādas domstarpības, kas varētu rasties, pamatojoties uz tām dalībvalsts tiesību normām, uz kurām norādīts šajā aktā."

5 Minētā akta 13. pants ir formulēts šādi:

"1. Deputāta amata vieta atbrīvojas, kad [..] Parlamenta locekļa mandāts beidzas sakarā ar atkāpšanos, nāvi vai mandāta atsaukšanu.

2. Ievērojot pārējos šā akta noteikumus, katra dalībvalsts nosaka attiecīgas procedūras, lai uz atlikušo laikposmu aizpildītu amata vietas, kas atbrīvojas [5.] pantā minētajā amata pilnvaru piecu gadu termiņā.

3. Ja kādas dalībvalsts tiesību aktos ir skaidri paredzēta [..] Parlamenta locekļa mandāta atsaukšana, tad tāds mandāts beidzas saskaņā ar šiem tiesību aktiem. Kompetentās valsts iestādes par to ziņo [..] Parlamentam."

Reglaments

6 Devītajam sasaukumam (2019.–2024.) piemērojamā Parlamenta Reglamenta (turpmāk tekstā – "Reglaments") 3. pants "Mandātu pārbaude" formulēts šādi:

"1. Pēc [..] Parlamenta vispārīgajām vēlēšanām [..] Parlamenta priekšsēdētājs aicina dalībvalstu kompetentās iestādes nekavējoties darīt zināmus ievēlēto Parlamenta deputātu vārdus, lai visi deputāti varētu sākt darbību Parlamentā jau no pirmās sasaukuma sēdes atklāšanas pēc vēlēšanām.

Tajā pašā laikā Parlamenta priekšsēdētājs vērš šo iestāžu uzmanību uz attiecīgajiem [Ievēlēšanas] akta noteikumiem un aicina tās veikt vajadzīgos pasākumus, lai izvairītos no jebkādas neatbilstības [..] Parlamenta deputāta mandātam rašanās.

2. Katrs deputāts, par kura ievēlēšanu ir paziņots Parlamentam, pirms viņš sāk darbu Parlamentā, iesniedz rakstisku deklarāciju, kurā apliecina, ka viņš neieņem nevienu amatu, kurš [Ievēlēšanas akta] 7. panta 1. vai 2. punkta izpratnē nav savienojams ar [..] Parlamenta deputāta pienākumu pildīšanu. Pēc vispārīgajām vēlēšanām šo deklarāciju iesniedz, ja vien tas iespējams, ne vēlāk kā sešas dienas pirms Parlamenta sasaukuma pirmās sēdes pēc vēlēšanām. Kamēr deputāta pilnvaras nav pārbaudītas vai kamēr nav pieņemts lēmums par domstarpībām, un ar nosacījumu, ka deputāts pirms tam ir parakstījis minēto rakstisko deklarāciju, viņš darbojas Parlamentā un tā struktūrvienībās un uz viņu attiecas visas ar šo darbību saistītās tiesības.

Ja fakti, ko pierāda publiski pieejami avoti, apstiprina, ka deputāts ieņem amatu, kurš [Ievēlēšanas akta] 7. panta 1. vai 2. punkta izpratnē nav savienojams ar [..] Parlamenta deputāta pienākumu pildīšanu, Parlaments, pamatojoties uz tā priekšsēdētāja sniegto informāciju, paziņo par brīvu deputāta vietu.

3. Pamatojoties uz atbildīgās komitejas ziņojumu, Parlaments nekavējoties pārbauda pilnvaras un nosaka, vai katra jaunievēlētā deputāta mandāts ir derīgs, kā arī izskata iespējamās domstarpības, kas var rasties saistībā ar [Ievēlēšanas akta] noteikumiem, izņemot tās domstarpības, uz kurām saskaņā ar minēto aktu attiecas tikai tās dalībvalstu tiesību normas, uz kurām norādīts šajā aktā.

Atbildīgās komitejas ziņojums ir balstīts uz katras dalībvalsts oficiālu paziņojumu par pilnīgiem vēlēšanu rezultātiem, minot ievēlēto kandidātu vārdus, kā arī iespējamo aizstājēju vārdus vēlēšanu rezultātu secībā.

Deputāta mandātu var apstiprināt tikai pēc tam, kad deputāts ir iesniedzis rakstisku deklarāciju saskaņā ar šo pantu un Reglamenta I pielikumu.

[..]"

7 Atbilstoši šīs reglamenta 5. pantam "Privilēģijas un imunitāte":

"[..]

2. Īstenojot savas pilnvaras attiecībā uz privilēģijām un imunitāti, Parlaments rīkojas tā, lai saglabātu savu demokrātiskas likumdevējas asamblejas integritāti un nodrošinātu deputātu neatkarību, viņiem veicot savus pienākumus. Deputāta imunitāte nav viņa personīgā privilēģija, bet gan visa Parlamenta un tā deputātu neatkarības garantija.

[..]"

8 Minētā reglamenta 7. pantā "Privilēģiju un imunitātes aizsardzība" paredzēts:

"1. Gadījumos, kad tiek apgalvots, ka dalībvalsts iestādes ir pārkāpušas vai gatavojas pārkāpt deputāta vai bijušā deputāta privilēģijas un imunitāti, saskaņā ar 9. panta 1. punktu var iesniegt pieprasījumu, lai Parlaments pieņem lēmumu par to, vai minētās privilēģijas un imunitāte ir pārkāptas vai var tikt pārkāptas.

2. Jo īpaši šādu pieprasījumu aizstāvēt privilēģijas un imunitāti var iesniegt, ja tiek uzskatīts, ka šie apstākļi radītu administratīva vai cita veida šķēršļus deputāta pārvietošanās brīvībai, viņam ierodoties Parlamenta sanāksmju vietā vai to atstājot, vai administratīva vai cita veida šķēršļus deputāta viedokļa paušanai, balsošanai viņa pienākumu pildīšanas laikā vai arī ka šie apstākļi varētu attiekties uz Protokola Nr. 7 par Eiropas Savienības privilēģijām un imunitāti 9. panta piemērošanas jomu.

3. Pieprasījums aizstāvēt deputāta privilēģijas un imunitāti nav pieņemams, ja par tiem pašiem faktiem jau ir saņemts pieprasījums atcelt vai aizstāvēt attiecīgā deputāta imunitāti, neatkarīgi no tā, vai sākotnējā pieprasījuma rezultātā lēmums jau ir ticis pieņemts.

4. Pieprasījums aizstāvēt deputāta privilēģijas un imunitāti netiek tālāk skatīts, ja par tiem pašiem faktiem ir saņemts pieprasījums atcelt attiecīgā deputāta imunitāti.

5. Gadījumos, kad ir ticis pieņemts lēmums neaizstāvēt deputāta privilēģijas un imunitāti, deputāts var izņēmuma kārtā iesniegt pieprasījumu lēmumu pārskatīt, iesniedzot jaunus pierādījumus saskaņā ar 9. panta 1. punktu. Pieprasījums lēmumu pārskatīt nav pieņemams, ja saskaņā ar [LESD] 263. pantu ir sākta tiesvedība pret lēmumu vai ja [..] Parlamenta priekšsēdētājs uzskata, ka iesniegtie jaunie pierādījumi nav pietiekami pamatoti, lai sāktu pārskatīšanu."

9 Reglamenta 8. pantā "Parlamenta priekšsēdētāja steidzama rīcība imunitātes apstiprināšanai" noteikts:

"1. Ja deputāts ir aizturēts vai viņam ir liegta pārvietošanās brīvība, acīmredzami pārkāpjot viņa privilēģijas un imunitāti, Parlamenta priekšsēdētājs pēc apspriešanās ar atbildīgās komitejas priekšsēdētāju un referentu var steidzamā kārtā uzņemties iniciatīvu apstiprināt attiecīgā

deputāta privilēģijas un imunitāti. Par savu iniciatīvu Parlamenta priekšsēdētājs paziņo komitejai un informē Parlamentu.

2. Ja Parlamenta priekšsēdētājs izmanto pilnvaras, kas viņam piešķirtas ar 1. punktu, komiteja [šī] priekšsēdētāja iniciatīvu pieņem zināšanai savas nākamās sanāksmes laikā. Vajadzības gadījumā komiteja var sagatavot ziņojumu iesniegšanai Parlamentā."

10 Reglamenta 9. pantā "Ar imunitāti saistītās procedūras" paredzēts:

"1. Par visiem Parlamenta priekšsēdētājam adresētajiem dalībvalsts kompetentas iestādes pieprasījumiem atcelt deputāta imunitāti vai deputāta vai bijušā deputāta pieprasījumiem aizstāvēt privilēģijas un imunitāti paziņo plenārsēdē, un tos nodod atbildīgajai komitejai.

2. Ar attiecīgā deputāta vai bijušā deputāta piekrišanu pieprasījumu var iesniegt cits deputāts, kuram tiek atļauts attiecīgo deputātu vai bijušo deputātu pārstāvēt visos procedūras posmos.

Deputāts, kurš pārstāv attiecīgo deputātu vai bijušo deputātu, nepiedalās komitejas lēmumu pieņemšanā.

3. Komiteja nekavējoties, bet ņemot vērā to salīdzinošo sarežģītību, izskata pieprasījumus atcelt vai aizstāvēt privilēģijas un imunitāti.

4. Atbildīgā komiteja iesniedz pamatota lēmuma priekšlikumu, kurā ir ieteikums pieņemt vai noraidīt pieprasījumu atcelt imunitāti vai aizstāvēt imunitāti un privilēģijas. Grozījumi nav pieņemami. Ja priekšlikumu noraida, uzskata, ka ir pieņemts pretējs lēmums.

5. Komiteja var pieprasīt, lai attiecīgās dalībvalsts iestāde tai iesniedz visu informāciju un skaidrojumus, ko tā uzskata par vajadzīgiem, lai izlemtu par imunitātes atcelšanu vai aizstāvēšanu.

6. Attiecīgajam deputātam dod iespēju tikt uzklausītam, un viņš var iesniegt jebkādu dokumentu vai cita veida rakstisku apliecinājumu, ko viņš uzskata par vajadzīgu.

Attiecīgais deputāts nepiedalās debatēs – izņemot uzklausīšanu – par pieprasījumu atcelt vai aizstāvēt viņa imunitāti.

Komitejas priekšsēdētājs uzaicina deputātu uz uzklausīšanu, norādot datumu un laiku. Attiecīgais deputāts var atteikties no tiesībām tikt uzklausītam.

Ja attiecīgais deputāts pēc minētā uzaicinājuma uzklausīšanā nav piedalījies, tiek uzskatīts, ka viņš ir atteicies no tiesībām tikt uzklausītam, izņemot ja viņš, minot iemeslus, ir lūdzis attaisnot viņa nepiedalīšanos ierosinātajā datumā un laikā. Komitejas priekšsēdētājs izlemj, vai šāds pieprasījums attaisnot nepiedalīšanos ir pieņemams, ņemot vērā norādītos iemeslus. Attiecīgajam deputātam šo lēmumu nav atļauts pārsūdzēt.

Ja komitejas priekšsēdētājs apstiprina pieprasījumu attaisnot nepiedalīšanos, viņš uzaicina attiecīgo deputātu uz uzklausīšanu, nosakot jaunu datumu un laiku. Ja attiecīgais deputāts neievēro otro uzaicinājumu uz uzklausīšanu, procedūru turpina bez deputāta uzklausīšanas. Turpmāki pieprasījumi attaisnot nepiedalīšanos vai tikt uzklausītam vairs netiek pieņemti.

7. Ja pieprasījums atcelt vai aizstāvēt imunitāti attiecas uz vairākiem apsūdzības punktiem, par katru no tiem var pieņemt atsevišķu lēmumu. Izņēmuma kārtā komiteja savā ziņojumā var ierosināt, lai imunitātes atcelšana vai aizstāvība attiecas vienīgi uz kriminālvajāšanu un ka līdz galīgā sprieduma pasludināšanai pret deputātu nedrīkst piemērot apcietinājumu vai kādu citu līdzekli, kas viņam liegtu pildīt pienākumus, kurus paredz viņa pilnvaras.

8. Komiteja var sniegt pamatotu atzinumu par attiecīgās iestādes kompetenci un par pieprasījuma pieņemamību, taču tā nekādā gadījumā neizsakās par deputāta vainīgumu vai nevainīgumu un par to, vai ir nepieciešama kriminālvajāšana par uzskatiem vai darbībām, kas deputātam piedēvēti, pat tad ne, ja pieprasījuma izskatīšana ļauj šai komitejai iegūt detalizētas ziņas par lietas materiāliem.

9. Komitejas lēmuma priekšlikumu iekļauj pirmās sēdes darba kārtībā pēc lēmuma priekšlikuma iesniegšanas. Šādam priekšlikumam grozījumus neiesniedz.

Debatēs min vienīgi tos apsvērumus, kuri liek pieņemt vai noraidīt katru priekšlikumu atcelt, saglabāt vai aizstāvēt kādu privilēģiju vai imunitāti.

Neskarot 173. pantu, deputāts, par kura privilēģijām un imunitāti spriež, debatēs nepiedalās.

Par ziņojumā iekļauto lēmuma priekšlikumu vai priekšlikumiem balso uzreiz pēc debatēm.

Kad Parlaments šo jautājumu ir izskatījis, notiek balsošana par katru ziņojumā iekļauto priekšlikumu atsevišķi. Ja priekšlikumu noraida, uzskata, ka ir pieņemts pretējs lēmums.

10. Parlamenta pieņemto lēmumu Parlamenta priekšsēdētājs nekavējoties dara zināmu attiecīgajam deputātam un attiecīgās dalībvalsts kompetentajai iestādei un prasa informāciju par jebkādām izmaiņām un tiesas lēmumiem attiecīgajā tiesvedībā. Tiklīdz Parlamenta priekšsēdētājs ir saņēmis šādu informāciju, viņš to paziņo Parlamentam tādā veidā, kādu uzskata par vispiemērotāko, vajadzības gadījumā – pēc apspriešanās ar atbildīgo komiteju.

11. Komiteja šos jautājumus risina un visus saņemtos dokumentus izskata, ievērojot visstingrākās konfidencialitātes prasības. Pieprasījumus saistībā ar imunitātes procedūru komiteja vienmēr izskata aiz slēgtām durvīm.

12. Parlaments izskata tikai tādus pieprasījumus par deputāta imunitātes atcelšanu, ko tam iesniegušas tiesu iestādes vai dalībvalstu pastāvīgās pārstāvniecības.

13. Komiteja sagatavo šī panta piemērošanas principus.

14. Jebkuru pieprasījumu attiecībā uz deputāta privilēģiju vai imunitātes piemērošanas jomu, ko iesniegusi kompetenta iestāde, izskata saskaņā ar iepriekš minētajiem noteikumiem."

11 Šī reglamenta I pielikuma "[..] Parlamenta deputātu Rīcības kodekss finansiālo interešu un interešu konfliktu jomā" 4. panta 1. punktā noteikts:

"Lai nodrošinātu pārredzamību, [..] Parlamenta deputāti, būdami personiski atbildīgi, iesniedz Parlamenta priekšsēdētājam finansiālo interešu deklarāciju pirms tās pirmās sesijas beigām, kura seko [..] Parlamenta vēlēšanām (vai sasaukuma laikā 30 dienās pēc Parlamenta deputāta pienākumu izpildes sākšanas), un šajā nolūkā izmanto veidlapu, ko Prezidijs apstiprinājis saskaņā ar 9. pantu. Viņi informē

[Parlamenta] priekšsēdētāju par visām viņu deklarāciju ietekmējošām izmaiņām līdz nākamā mēneša beigām pēc tam, kad tās notikušas."

Spānijas Vēlēšanu likums

12 1985. gada 19. jūnija *Ley orgánica 5/1985 del Régimen Electoral General* (Konstitutīvais likums 5/1985 par vispārējo vēlēšanu sistēmu; 1985. gada 20. jūnija *BOE* Nr. 147, 19110. lpp.; turpmāk tekstā – "Spānijas Vēlēšanu likums") 224. pantā noteikts:

"1. *Junta Electoral Central* [(Centrālā vēlēšanu komisija, Spānija)] ne vēlāk kā divdesmit dienu laikā pēc vēlēšanām saskaita balsis valsts mērogā, piešķir attiecīgās amata vietas attiecīgajiem kandidātiem un izziņo ievēlētos kandidātus.

2. Ievēlētie kandidāti piecu dienu laikā pēc izziņošanas par viņu ievēlēšanu [Centrālajā vēlēšanu komisijā] dod zvērestu vai solījumu ievērot *Constitución española* [(Spānijas Konstitūcija)]. Beidzoties šim termiņam, [Centrālā vēlēšanu komisija] paziņo, ka to [..] Parlamenta deputātu amata vietas, kuri nav devuši zvērestu vai solījumu ievērot Spānijas Konstitūciju, ir brīvas un ka visas iespējamās prerogatīvas, kas viņiem pienāktos saistībā ar viņu amata pienākumu pildīšanu, tiek apturētas līdz brīdim, kad tiks dots šis zvērests.

[..]"

Tiesvedības priekšvēsture

13 Tiesvedības priekšvēsture ir izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 13.–36. punktā. Šī sprieduma vajadzībām tos var apkopot šādi.

14 *C. Puigdemont i Casamajó* bija *Generalitat de Catalunya* (Katalonijas reģionālā valdība, Spānija) priekšsēdētājs, savukārt *A. Comín i Oliveres* bija *Gobierno autonómico de Cataluña* (Katalonijas autonomās kopienas valdība, Spānija) loceklis brīdī, kad tika pieņemts 2017. gada 6. septembra *Ley 19/2017 del Parlamento de Cataluña, reguladora del referéndum de autodeterminación* (Katalonijas parlamenta Likums 19/2017 par pašnoteikšanās referendumu; 2017. gada 6. septembra *DOGC* Nr. 7449A, 1. lpp.) un 2017. gada 8. septembra *Ley 20/2017 del Parlamento de Cataluña, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República* (Katalonijas parlamenta Likums 20/2017 par juridisko pāreju un Republikas dibināšanu; 2017. gada 8. septembra *DOGC* Nr. 7451A, 1. lpp.) un kad 2017. gada 1. oktobrī tika rīkots pašnoteikšanās referendums, kas bija paredzēts pirmajā no šiem likumiem, kurā ietverto tiesību normu izpilde pa šo laiku tika apturēta ar *Tribunal Constitucional* (Konstitucionālā tiesa, Spānija) nolēmumu.

15 Pēc minēto likumu pieņemšanas un šī referenduma noturēšanas *Ministerio fiscal* (Prokuratūra, Spānija), *Abogado del Estado* (Valsts juridiskā dienesta pārstāvis, Spānija) un politiskā partija *VOX* ierosināja kriminālprocesu tostarp pret apelācijas sūdzības iesniedzējiem, par "musināšanu" un "publisko līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos".

16 Ar 2018. gada 9. jūlija rīkojumu *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) atzina, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji, aizbraucot no Spānijas, bija rīkojušies prettiesiski, un apturēja šo kriminālprocesu līdz brīdim, līdz viņi tiks atrasti.

17 Pēc tam apelācijas sūdzības iesniedzēji tika ievēlēti Parlamenta vēlēšanās, kas Spānijā notika 2019. gada 26. maijā, no viņu vadītās koalīcijas *Lliures per Europa* (*Junts*) (Brīvi Eiropai (Kopā)) saraksta. Šis saraksts ieguva divas deputātu vietas Parlamentā.

18 Ar 2019. gada 29. maija instrukciju Parlamenta priekšsēdētājs uzdeva šīs iestādes ģenerālsekretāram liegt visiem Spānijā ievēlētajiem kandidātiem piekļuvi "*welcome village*" un atbalstu, ko Parlaments sniedz jaunievēlētajiem kandidātiem (turpmāk tekstā – "īpašie uzņemšanas pakalpojumi"), kā arī apturēt viņu akreditāciju līdz brīdim, kad Parlaments saņems oficiālu apstiprinājumu par viņu ievēlēšanu atbilstoši Ievēlēšanas akta 12. pantam. Apelācijas sūdzības iesniedzēji tātad nevarēja izmantot īpašos uzņemšanas pakalpojumus un viņiem tika liegta piekļuve *welcome village*, kā arī netika piešķirta pagaidu akreditācija un caurlaide.

19 2019. gada 13. jūnijā Centrālā vēlēšanu komisija pieņēma lēmumu, ar ko "izziņo 2019. gada 26. maijā rīkotajās vēlēšanās ievēlētos Eiropas Parlamenta deputātus" (turpmāk tekstā – " 2019. gada 13. jūnija izziņošana"), kurā bija norādīts, ka saskaņā ar Spānijas Vēlēšanu likuma 224. panta 1. punktu un atbilstoši katras provinces vēlēšanu komisijas iesniegtajos konsolidētajos pārskatos iekļautajiem datiem Centrālā vēlēšanu komisija no jauna aprēķināja balsis visā valstī, piešķīra atbilstošās amata vietas katram kandidātam un izziņoja ievēlēto kandidātu, tostarp apelācijas sūdzības iesniedzēju, vārdus. Ar 2019. gada 13. jūnija izziņošanu bija arī pausts, ka ievēlētie kandidāti dos zvērestu ievērot Spānijas Konstitūciju, kā no 2019. gada 17. jūnija būs prasīts Spānijas Vēlēšanu likuma 224. panta 2. punktā.

20 2019. gada 14. jūnija vēstulē apelācijas sūdzības iesniedzēji lūdza Parlamenta priekšsēdētāju ņemt vērā 2019. gada 26. maija vēlēšanu rezultātus, kādi bija pausti ar 2019. gada 13. jūnija izziņošanu, un atsaukt 2019. gada 29. maija instrukciju, lai viņi varētu piekļūt Parlamenta telpām un izmantot īpašos uzņemšanas pakalpojumus, kā arī ļaut viņiem ieņemt savas amata vietas un izmantot tiesības, kas saistītas ar viņu kā Eiropas [Parlamenta] deputātu statusu no 2019. gada 2. jūlija, kas ir pirmās plenārsēdes atklāšanas datums pēc 2019. gada 26. maija vēlēšanām.

21 2019. gada 15. jūnijā *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) izmeklētājtiesnesis noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēju prasību atsaukt valsts apcietināšanas orderus, ko attiecībā pret viņiem bija izsniegušas Spānijas krimināllietu tiesas, lai varētu viņus tiesāt šī sprieduma 15. punktā minētajā kriminālprocesā.

22 2019. gada 17. jūnijā Centrālā vēlēšanu komisija Parlamentam nosūtīja Spānijā ievēlēto deputātu sarakstu (turpmāk tekstā – "2019. gada 17. jūnija paziņojums"). Apelācijas sūdzības iesniedzēju vārdi tajā nebija norādīti.

23 2019. gada 20. jūnijā Centrālā vēlēšanu komisija apelācijas sūdzības iesniedzējiem atteica iespēju dot Spānijas Vēlēšanu likuma 224. panta 2. punktā paredzēto zvērestu ievērot Spānijas Konstitūciju, iesniedzot rakstisku deklarāciju, kas sagatavota Beļģijā pie notāra vai ar tādu pilnvaroto pārstāvju starpniecību, kas iecelti ar Beļģijā sagatavotu notariālu aktu, jo tās ieskatā šis zvērests ir jādod personīgi.

24 Tajā pašā dienā Centrālā vēlēšanu komisija norādīja Parlamentam, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nebija devuši zvērestu ievērot Spānijas Konstitūciju un ka, pamatojoties uz Spānijas Vēlēšanu likuma 224. panta 2. punktu, tā apelācijas sūdzības iesniedzējiem piešķirtās Eiropas Parlamenta deputāta amata vietas ir pasludinājusi par brīvām, kā arī uz laiku apturējusi visas prerogatīvas, kas viņiem būtu pienākušās saistībā ar amata pienākumiem, līdz brīdim, kad tiks dots šis zvērests (turpmāk tekstā – "2019. gada 20. jūnija paziņojums").

25 2019. gada 20. jūnija vēstulē apelācijas sūdzības iesniedzēji, pamatojoties uz Reglamenta 8. pantu, lūdza Parlamenta priekšsēdētāju steidzami pieņemt visus pasākumus, kas vajadzīgi, lai apstiprinātu viņu privilēģijas un imunitāti un it īpaši, lai aizstāvētu šīs privilēģijas un imunitāti; atzīt, ka, izdodot pret viņiem valsts apcietināšanas orderus, tikušas pārkāptas minētās viņiem ar Protokola Nr. 7 par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā (turpmāk tekstā – "Protokols par privilēģijām un imunitāti") 9. pantu piešķirtās privilēģijas un imunitāte; atzīt, ka ar šā protokola 9. panta otro daļu Eiropas Parlamenta deputāti ir aizsargāti pret jebkādiem viņu pārvietošanās brīvības tiesiskiem ierobežojumiem, kas var liegt viņiem nokārtot nepieciešamās formalitātes, lai stātos amatā, un visbeidzot – nekavējoties nosūtīt savu lēmumu kompetentajām Spānijas iestādēm.

26 2019. gada 24. jūnija vēstulē apelācijas sūdzības iesniedzēji būtībā atkārtoja 2019. gada 14. un 20. jūnija vēstulēs paustos lūgumus, uz kuriem nebija saņemta atbilde.

27 Ar 2019. gada 27. jūnija vēstuli Parlamenta priekšsēdētājs atbildēja uz 2019. gada 14., 20. un 24. jūnija vēstulēm, būtībā apelācijas sūdzības iesniedzējiem norādot, ka viņš nevar tos uzskatīt par nākamajiem Parlamenta deputātiem, jo viņu vārdi nav iekļauti Spānijas iestāžu oficiāli paziņotajā ievēlēto kandidātu sarakstā.

28 2019. gada 28. jūnijā apelācijas sūdzības iesniedzēji ar prasību, kas reģistrēta ar numuru T-388/19, lūdza Vispārējo tiesu atcelt, pirmkārt, 2019. gada 29. maija instrukciju un, otrkārt, vairākus aktus, kuri, viņuprāt, ietverti 2019. gada 27. jūnija vēstulē, proti, pirmkārt, Parlamenta priekšsēdētāja atteikumu ņemt vērā 2019. gada 26. maija vēlēšanu rezultātus; otrkārt, Parlamenta priekšsēdētāja paziņojumu par to, ka abiem apelācijas sūdzības iesniedzējiem piešķirtās amata vietas ir brīvas; treškārt, Parlamenta priekšsēdētāja atteikumu ļaut viņiem pildīt savus amata pienākumus, īstenot Eiropas Parlamenta deputāta pilnvaras un darboties Parlamentā no pirmās sasaukuma sēdes atklāšanas pēc 2019. gada 26. maija vēlēšanām un, ceturtkārt, Parlamenta priekšsēdētāja atteikumu steidzamā kārtā uzņemties iniciatīvu, pamatojoties uz Reglamenta 8. pantu, lai apstiprinātu viņu privilēģijas un imunitāti.

29 Tajā pašā dienā apelācijas sūdzības iesniedzēji savai prasībai pievienoja pieteikumu par pagaidu noregulējumu, kas reģistrēts ar numuru T-388/19 R, lūdzot apturēt izpildīt, pirmkārt, Parlamenta priekšsēdētāja lēmumu neņemt vērā Spānijas Karalistes oficiāli izziņotos 2019. gada 26. maijā notikušo Parlamenta vēlēšanu rezultātus un tām sekojošo lēmumu ņemt vērā citu – nepilnīgu ievēlēto deputātu sarakstu, kuru Spānijas iestādes paziņoja 2019. gada 17. jūnijā, otrkārt, Parlamenta priekšsēdētāja lēmumu uzskatīt 2019. gada 20. jūnija paziņojumu par tādu, ar kuru tiek atņemta iedarbība tam, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji ir izziņoti kā ievēlēti Parlamenta deputāti, un, treškārt, Parlamenta lēmumu par atteikumu saskaņā ar Reglamenta 3. panta 2. punktu garantēt apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesības darboties Parlamentā un tā struktūrvienībās, pilnībā izmantojot savas tiesības, sākot no Parlamenta sesijas atklāšanas līdz brīdim, kad tiks lemts par Eiropas Parlamentā un Spānijas tiesu iestādēs izvirzītajiem iebildumiem. Apelācijas sūdzības iesniedzēji arī lūdza uzdot Parlamentam veikt visus nepieciešamos pasākumus, tostarp apstiprināt viņu privilēģijas un imunitāti, kas izriet no Protokola par privilēģijām un imunitāti 9. panta, lai ļautu viņiem darboties Parlamentā no pirmās sasaukuma sēdes atklāšanas pēc vēlēšanām.

30 Ar 2019. gada 10. oktobra elektroniskā pasta vēstuli Eiropas Parlamenta deputāte *D. Riba i Giner*, rīkojoties apelācijas sūdzības iesniedzēju vārdā, 2019. gada 3. jūlijā ievēlētajam Parlamenta priekšsēdētājam, kā arī šīs iestādes Juridiskās komitejas priekšsēdētājam un priekšsēdētāja vietniekam nosūtīja pieteikumu, ko bija iesnieguši 38 Eiropas Parlamenta deputāti no dažādām

dalībvalstīm un politiskajām partijām, ar kuru tostarp tika lūgts, lai Parlaments, pamatojoties uz Reglamenta 9. pantu, aizstāvētu apelācijas sūdzības iesniedzēju parlamentāro imunitāti, kas paredzēta Protokola par privilēģijām un imunitāti 9. panta pirmajā un otrajā daļā.

31 2019. gada 14. oktobrī *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) Krimināllietu palātas izmeklētājtiesnesis izdeva valsts apcietināšanas orderi, Eiropas apcietināšanas orderi un starptautisko apcietināšanas orderi pret *C. Puigdemont i Casamajó*, lai viņu tiesātu kriminālprocesā, kas minēts šā sprieduma 15. punktā. Tādi paši apcietināšanas orderi attiecībā uz *A. Comín i Oliveres* tika izsniegti 2019. gada 4. novembrī. Pēc tam *C. Puigdemont i Casamajó* un *A. Comín i Oliveres* tika aizturēti Beļģijā attiecīgi 2019. gada 17. oktobrī un 7. novembrī un atbrīvoti tajā pašā dienā ar nosacījumiem.

32 Divās 2019. gada 10. decembra vēstulēs, kas formulētas līdzīgi, no kurām viena adresēta *D. Riba i Giner* un otra – visiem 38 deputātiem, kuri minēti šā sprieduma 30. punktā, Parlamenta priekšsēdētājs norādīja, ka viņš nevar uzskatīt apelācijas sūdzības iesniedzējus par Parlamenta deputātiem, jo Spānijas iestādes nav oficiāli paziņojušas par viņu ievēlēšanu.

33 2019. gada 19. decembra spriedumā *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115) Tiesa it īpaši nosprieda, ka persona, kura oficiāli izziņota par ievēlētu Parlamentā, bet kurai pēc šādas izziņošanas netika nedz atļauts izpildīt konkrētas valsts tiesību aktos paredzētās prasības, nedz arī ierasties Parlamentā, lai piedalītos tā sasaukuma pirmajā sēdē, ir uzskatāma par tādu, uz kuru attiecas Protokola par privilēģijām un imunitāti 9. panta otrajā daļā paredzētā imunitāte.

34 Ar 2019. gada 1. jūlija rīkojumu *Puigdemont i Casamajó* un *Comín i Oliveres*/Parlaments (T-388/19 R, EU:T:2019:467) Vispārējās tiesas priekšsēdētājs noraidīja šī sprieduma 29. punktā minēto pieteikumu par pagaidu noregulējumu un lēmuma pieņemšanu par tiesāšanās izdevumiem atlika.

35 Ar 2019. gada 20. decembra rīkojumu *Puigdemont i Casamajó* un *Comín i Oliveres*/Parlaments (C-646/19 P(R), EU:C:2019:1149) Tiesas priekšsēdētāja vietniece atcēla Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2019. gada 1. jūlija rīkojumu (T-388/19 R, EU:T:2019:467), nodeva viņam lietu atpakaļ un atlika lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

36 2020. gada 13. janvāra plenārsēdē Parlamenta priekšsēdētājs pēc 2019. gada 19. decembra sprieduma *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115) ņēma vērā apelācijas sūdzības iesniedzēju ievēlēšanu Parlamentā no 2019. gada 2. jūlija (turpmāk tekstā –"2020. gada 13. janvāra akts").

37 2020. gada 20. februārī apelācijas sūdzības iesniedzēji cēla prasību atcelt 2019. gada 10. decembra vēstuli, kuru Parlamenta priekšsēdētājs bija nosūtījis *D. Riba i Giner*. Šī prasība tika reģistrēta ar numuru T-115/20.

38 Ar 2020. gada 19. marta rīkojumu *Puigdemont i Casamajó* un *Comín i Oliveres*/Parlaments (T-388/19 R-RENV, EU:T:2020:114) Vispārējās tiesas priekšsēdētājs, lemjot par atpakaļnodoto 2019. gada 20. decembra rīkojumu *Puigdemont i Casamajó* un *Comín i Oliveres*/Parlaments (C-646/19 P (R), EU:C:2019:1149), nosprieda, ka, ņemot vērā 2020. gada 13. janvāra akta pieņemšanu, par pieteikumu par pagaidu noregulējumu vairs nav jālemj, un atlika lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

39 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa būtībā noraidīja šā sprieduma 28. punktā minēto prasību, pamatojoties uz to, ka tā ir vērsta pret aktiem, par kuriem nevar celt prasību atcelt tiesību aktu, pamatojoties uz LESD 263. pantu.

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

40 Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēji lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu;

– nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai vai – pakārtoti – atcelt apstrīdētos aktus un

– piespriest Parlamentam un Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus vai – pakārtoti – atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

41 Parlamenta prasījumi Tiesai ir šādi:

– apelācijas sūdzību noraidīt un

– piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt ar apelācijas tiesvedību saistītos tiesāšanās izdevumus.

42 Spānijas Karalistes prasījumi Tiesai ir šādi:

– apelācijas sūdzību noraidīt kā nepieņemamu un attiecīgā gadījumā kā nepamatotu un

– piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

43 Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēji izvirza četrus pamatus. Ar pirmo pamatu viņi apstrīd pamatojumu, ar kuru Vispārējā tiesa kā nepieņemamus noraidījusi viņu prasījumus atcelt apstrīdētos aktus, jo tie nav mainījuši viņu tiesisko stāvokli. Ar otro pamatu viņi pakārtoti lūdz Tiesu pārskatīt judikatūru, kas izriet no 2009. gada 30. aprīļa sprieduma Itālija un *Donnici*/Parlaments (C-393/07 un C-9/08, EU:C:2009:275) un attiecīgā gadījumā izvirza iebildi par Ievēlēšanas akta 12. panta prettiesiskumu. Ar trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji kritizē motīvus, ar kuriem Vispārējā tiesa nosprieda, ka par to, ka Parlamenta priekšsēdētājs nav uzņēmies steidzamības iniciatīvu, lai apstiprinātu viņu privilēģijas un imunitāti, pamatojoties uz Reglamenta 8. pantu, nevar celt prasību atcelt tiesību aktu. Visbeidzot ar ceturto pamatu viņi pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir nospriedusi, ka viņu argumentācija, ar kuru tiek apstrīdēts apgalvotais Parlamenta priekšsēdētāja atteikums nodot viņu pieteikumus aizstāvēt viņu privilēģijas un imunitāti šīs iestādes kompetentajai komitejai, ir vērsta pret neesošu aktu, jo ieinteresētās personas šādu pieteikumu nav iesniegušas saskaņā ar Reglamenta 7. un 9. pantu.

Par apelācijas sūdzības pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

44 Spānijas Karaliste galvenokārt apgalvo, ka apelācijas sūdzība ir nepieņemama kopumā, būtībā pamatojoties uz to, ka tā neatbilst LESD 256. panta 1. punkta pirmajā daļā, kā arī Tiesas Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunktā un 169. panta 2. punktā paredzētajām prasībām, jo nav pietiekami precīzi un skaidri identificēti kritizētie pārsūdzētā sprieduma motīvu daļas punkti un juridiskie argumenti, kas ir apelācijas sūdzības pamatā. Tā arī apgalvo, ka apelācijas sūdzībā tikai atkārtoti Vispārējā tiesā jau izvirzīti pamati un argumenti, līdz ar to tā patiesībā ir lūgums pārskatīt Vispārējā tiesā iesniegto prasības pieteikumu, bet tas nav Tiesas kompetencē apelācijas tiesvedībā.

45 Savā argumentācijā, atbildot uz dažādiem apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītajiem pamatiem, Parlaments un Spānijas Karaliste arī apgalvo, ka liela daļa no šiem pamatiem ir nepieņemami.

Tiesas vērtējums

46 Lai gan ir taisnība, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju procesuālie raksti daļēji līdzinās lūgumam pārskatīt Vispārējā tiesā iesniegto prasības pieteikumu un vairākos aspektos šķiet neskaidri un liekvārdīgi, tomēr jākonstatē, ka apelācijas sūdzībā kopumā, tāpat kā galvenajā argumentācijā, kas izklāstīta katra apelācijas sūdzības pamata atbalstam, ir minēti kritizētie pārsūdzētā sprieduma motīvu daļas punkti un pietiekami precīzi, lai Tiesa varētu lemt, ir norādīti juridiskie argumenti, ar kuriem apelācijas sūdzības iesniedzēji vēlas tos apstrīdēt.

47 Šādos apstākļos jākonstatē, ka pretēji tam, ko apgalvo Spānijas Karaliste, apelācijas sūdzībā kopumā nav pārkāptas LESD 256. panta 1. punkta pirmajā daļā, kā arī Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunktā un 169. panta 2. punktā paredzētās prasības. Tas tā nav arī attiecībā uz argumentāciju, kas izvirzīta katra apelācijas sūdzības pamata atbalstam.

48 No tā izriet, ka Parlamenta un Spānijas Karalistes izvirzītās iebildes par nepieņemamību ir jānoraida.

Par lietas būtību

Par pirmo pamatu

– *Lietas dalībnieku argumenti*

49 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji būtībā norāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā esot pieļāvusi tiesību kļūdas attiecībā uz LESD 263. pantu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 47. pantu, kļūdas juridiskajā kvalifikācijā un dažādas sagrozīšanas, nospriežot, ka par strīdīgajiem aktiem nevar celt prasību atcelt tiesību aktu, jo tie nav izraisījuši izmaiņas viņu tiesiskajā stāvoklī.

50 Pirmām kārtām, attiecībā uz 2019. gada 27. jūnija vēstuli apelācijas sūdzības iesniedzēji galvenokārt pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir nospriedusi, ka Parlamenta priekšsēdētājam bija pienākums ņemt vērā 2019. gada 17. un 20. jūnija paziņojumus – kuros atspoguļota Spānijas iestāžu nostāja, saskaņā ar ko viņi nebija ievēlēto deputātu vidū, jo viņi nebija devuši Spānijas Vēlēšanu likuma 224. panta 2. punktā paredzēto zvērestu ievērot Spānijas Konstitūciju –, nevis 2019. gada 13. jūnija rezultātus, kas atspoguļo 2019. gada 26. maija balsojumā nodotās balsis. Šajā ziņā pārsūdzētajā spriedumā esot pieļauta tiesību kļūda un sagrozīšana, jo tas esot balstīts uz ideju, ka 2019. gada 17. un 20. jūnija paziņojumi atspoguļoja 2019. gada 26. maija vēlēšanu rezultātus.

51 Apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka saskaņā ar Ievēlēšanas akta 5. panta 1. punktu, sākot ar 2019. gada 2. jūlijā atklāto sesiju, viņiem katrā ziņā esot bijušas tiesības uz laiku darboties kopā ar citiem Parlamenta locekļiem, pat ja viņu pilnvaras vēl nebija pārbaudītas. Vēlāk 2020. gada 13. janvāra akta pieņemšana esot apstiprinājusi šo interpretāciju.

52 Viņi uzskata, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā esot arī pieļāvusi tiesību kļūdu attiecībā uz LESD 223. pantu un sagrozīšanu, nospriežot, ka priekšnosacījumi vai prasības, kas jāievēro, lai Eiropas Parlamenta deputāti varētu sākt pildīt savus pienākumus, ietilpst dalītajā kompetencē ar dalībvalstīm, lai gan runa esot par Savienības ekskluzīvo kompetenci. Kā izrietot no 2019. gada 19. decembra sprieduma *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115) un 2019. gada 20. decembra rīkojuma *Puigdemont i Casamajó* un *Comín i Oliveres*/Parlaments (C-646/19 P(R), EU:C:2019:1149), Spānijas tiesībās neesot ievērotas Savienības tiesības, jo tajās esot noteiktas prasības papildus tām, kas ir paredzētas šajās tiesībās, un šīs prasības neattiecoties uz valsts vēlēšanu procedūru, kura, viņuprāt, beidzas ar rezultātu izziņošanu. Apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka Parlamentam saskaņā ar Ievēlēšanas akta 12. pantu šis jautājums bija jāizlemj kā tāds, kas attiecas uz vēlēšanu apstrīdēšanu un ko tai lūgts izskatīt, pamatojoties uz šo aktu. Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā esot pieļāvusi arī nolēmuma nepieņemšanu un tiesību kļūdu, kā arī neesot ievērojusi Hartas 47. pantu, kā neefektīvu noraidot argumentu par Spānijas Karalistes kompetences neesamību noteikt Spānijas Vēlēšanu likuma 224. panta 2. punktā paredzēto prasību dot zvērestu ievērot Spānijas Konstitūciju.

53 Apelācijas sūdzības iesniedzēji turklāt uzskata, ka Vispārējā tiesa esot prettiesiski aizstājusi 2019. gada 27. jūnija vēstules pamatojumu un sagrozījusi tās formulējumu, vairākos pārsūdzētā sprieduma punktos norādot, ka tā nebalstījās uz konstatējumu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav ieguvuši Eiropas Parlamenta deputāta statusu, bet gan tikai uz konstatējumu, ka viņi neatbilda formālajiem nosacījumiem savu mandātu īstenošanai.

54 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka pārsūdzētajā spriedumā esot pieļauta sagrozīšana, pretrunas pamatojumā un tajā nav ievērots Ievēlēšanas akta 8. un 12. pants, Hartas 39. panta 2. punkts, kā arī 2009. gada 30. aprīļa spriedums Itālija un *Donnici*/Parlaments (C-393/07 un C-9/08, EU:C:2009:275), jo Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka Parlaments nevarēja ņemt vērā 2019. gada 13. jūnijā izziņotos rezultātus, lai gan šī izziņošana netika apstrīdēta un bija vienīgais juridiski saistošais akts, kas tam bija jāņem vērā, izslēdzot 2019. gada 17. un 20. jūnija paziņojumus, kuri tam nebija saistoši. Apstāklis, ka Spānijas Karaliste, nepaziņojot Parlamentam 2019. gada 13. jūnijā oficiāli izziņotos rezultātus, nav izpildījusi savu lojālas sadarbības pienākumu, neatbrīvojot šo iestādi no pienākuma tos ņemt vērā.

55 Pieņemot, ka būtu jāuzskata, ka rezultāti bija jāpaziņo Parlamentam – un apelācijas sūdzības iesniedzēji to apstrīd –, viņi uzskata, ka pretēji tam, kas izriet no pārsūdzētā sprieduma motīviem, 2019. gada 13. jūnija izziņošana katrā ziņā bija pietiekama, lai Parlamentam būtu pienākums ņemt vērā, ka viņi ir ievēlēti par Eiropas Parlamenta deputātiem.

56 Apelācijas sūdzības iesniedzēji arī apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma motīvos nospriests, ka Parlamentam jāņem vērā jebkurš valsts iestāžu izdots akts, pat tie, kurus šīs iestādes būtu pieņēmušas, pārsniedzot kompetenci, kas esot pretrunā 1978. gada 9. marta spriedumam *Simmenthal* (106/77, EU:C:1978:49). Viņi uzskata, ka šajos motīvos nav ņemts vērā arī tas, ka Savienības tiesības, it īpaši LESD 223. panta 2. punkts un 232. pants, neļauj dalībvalstīm apturēt, pat uz laiku, Eiropas Parlamenta deputāta mandātu un, šādi rīkojoties, grozīt deputātu skaitu un tātad Parlamenta sastāvu. Šajā ziņā tie apgalvo, ka lieta, kurā pasludināts 1992. gada 3. decembra spriedums *Oleificio Borelli*/Komisija (C-97/91, EU:C:1992:491), atšķiras no šīs lietas.

57 Norādot, ka šis jautājums attiecas uz lietas būtību, nevis uz LESD 263. pantā paredzētās prasības atcelt tiesību aktu pieņemamības nosacījumu ievērošanu, apelācijas sūdzības iesniedzēji arī norāda, ka Parlamenta priekšsēdētāja lēmums liegt viņiem darboties šajā iestādē esot izraisījis "īpaši smagu un bezprecedenta" Hartas 39. panta 2. punkta, kā arī Ievēlēšanas akta 1. panta 3. punkta par viņu tiesībām ieņemt deputāta amatu pārkāpumu, kas ir pretrunā Apvienoto Nāciju Organizācijas Cilvēktiesību komitejas, kā arī Eiropas [Padomes] komisijas "Demokrātija caur tiesībām" (tā sauktā "Venēcijas komisija") nostājām.

58 Visbeidzot – Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā esot arī sagrozījusi vai vismaz ignorējusi tai iesniegto procesuālo rakstu tvērumu, nospriežot, ka nav strīda par to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav ievērojuši Spānijas Vēlēšanu likuma 224. panta 2. punktu, lai gan prasība par šo jautājumu tika izskatīta *Tribunal Constitucional* (Konstitucionālā tiesa).

59 Otrām kārtām, attiecībā uz 2019. gada 29. maija instrukciju apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka šis akts, kas viņus skāra tieši un individuāli, nebija nodalāms no 2019. gada 27. jūnija vēstules un ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi vai vismaz pārveidojusi faktus un pārsūdzētā sprieduma motīvos ir pieļāvusi pretrunas, nospriežot, ka šīs instrukcijas iedarbība beidzās 2019. gada 17. jūnijā. Šī sprieduma motīvos esot pieļautas arī acīmredzamas tiesību kļūdas, jo tajos ir norādīts, ka 2019. gada 29. maija instrukcijas dēļ apelācijas sūdzības iesniedzējiem nebija iespējams sākt pildīt savus pienākumus.

60 Parlaments un Spānijas Karaliste uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītā argumentācija pirmā pamata atbalstam ir jānoraida.

– *Tiesas vērtējums*

61 Pirmām kārtām, attiecībā uz 2019. gada 27. jūnija vēstuli jāatgādina, ka saskaņā ar LES 5. panta 1. un 2. punktu un 13. panta 2. punktu Parlaments rīkojās tam Līgumos piešķirto kompetenču robežās.

62 Tā kā nepastāv vienota vēlēšanu procedūra, Parlamenta locekļu ievēlēšanas procedūru katrā dalībvalstī reglamentē valsts tiesību normas, ievērojot Ievēlēšanas akta noteikumus saskaņā ar šī akta 8. pantu (spriedums, 2022. gada 22. decembris, *Junqueras i Vies*/Parlaments, C-115/21 P, EU:C:2022:1021, 60. punkts).

63 Minētā akta 12. pantā noteikts, ka Parlaments "ņem vērā dalībvalstu oficiāli izziņotos rezultātus un izšķir visas domstarpības, kas varētu rasties, pamatojoties uz [tā] noteikumiem, izņemot tādas domstarpības, kas varētu rasties, pamatojoties uz tām dalībvalsts tiesību normām, uz kurām norādīts šajā aktā".

64 Kā Tiesa jau nospriedusi, Ievēlēšanas akta kontekstā frāze "ņem vērā" izslēdz jebkādu Parlamenta rīcības brīvību iecelt ievēlētos deputātus, jo tikai valsts iestāžu kompetencē ir to darīt saskaņā ar valsts tiesībās paredzēto procedūru (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 30. aprīlis, Itālija un *Donnici*/Parlaments, C-393/07 un C-9/08, EU:C:2009:275, 55. un 56. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

65 No Ievēlēšanas akta 12. panta formulējuma paša izriet, ka šajā kontekstā vienīgi Parlaments var lemt par iebildumiem, kas izvirzīti, pamatojoties uz Ievēlēšanas aktu. Turpretī šai iestādei nav nekādas kompetences, kas tai ļautu pārbaudīt valsts vēlēšanu procedūras tiesiskumu vai atbilstību Savienības tiesībām un valsts iestāžu veikto rezultātu izziņošanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 30. aprīlis, Itālija un *Donnici*/Parlaments, C-393/07 un C-9/08, EU:C:2009:275, 55.–57., 60., 67. un 68. punkts). Tas pats attiecas arī uz gadījumiem, kad Ievēlēšanas aktā pašā ir norāde uz valsts tiesībām.

66 Ievēlēšanas aktā paredzētā kompetenču sadalījuma starp Savienību un dalībvalstīm īstenošanu tostarp nodrošina Reglamenta 3. pants, kura 1. punktā paredzēts, ka dalībvalstu kompetentās iestādes paziņo Parlamentam ievēlēto deputātu vārdus. Šī reglamenta 3. panta 2. un 3. punktā paredzētās formalitātes, kuru vidū ir arī pilnvaru pārbaude, turpmāk attiecas tikai uz tiem deputātiem, kuru vārdi ir iekļauti valstu iestāžu iesniegtajā sarakstā.

67 Apstāklis, ka saraksts, ko Parlamentam nosūtījušas valsts iestādes, pretēji Ievēlēšanas akta 12. pantā paredzētajam neatbilstot dalībvalsts oficiāli izziņotajiem rezultātiem, vai – plašākā nozīmē – tas, ka šajā sarakstā esot pieļautas kļūdas vai izlaidumi, neļauj šai iestādei neņemt vērā ievēlēto deputātu vārdus, kurus tai ir oficiāli paziņojušas valsts iestādes.

68 Proti, papildus tam, ka dalībvalstu paziņotā ievēlēto deputātu saraksta patiesuma pārbaude ir uzdevums, ko Parlamentam praktiski nav iespējams īstenot, tā ļautu šai iestādei pārbaudīt valsts vēlēšanu procedūras atbilstību Savienības tiesībām un tātad vēlēšanu rezultātus, uz kuriem attiecas šī procedūra, kas būtu pretrunā Ievēlēšanas aktā paredzētajam kompetenču sadalījumam starp Savienību un dalībvalstīm.

69 Pilnīgā ar Savienības tiesībām izveidotajā tiesību aizsardzības līdzekļu sistēmā šāda pārbaude jāveic tikai valsts tiesām, vajadzības gadījumā pēc lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniegšanas Tiesai, pamatojoties uz LESD 267. pantu, vai arī Tiesai, izskatot prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi, pamatojoties uz LESD 258. pantu (šajā nozīmē skat. pēc analoģijas Tiesas priekšsēdētāja vietnieces 2020. gada 8. oktobra rīkojumu *Junqueras i Vies*/Parlaments, C-201/20 P (R), EU:C:2020:818, 66. punkts).

70 Apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentācija attiecībā uz 2019. gada 27. jūnija vēstuli jāizvērtē, ņemot vērā šos apsvērumus.

71 Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa būtībā uzskatīja, ka ar 2019. gada 27. jūnija vēstuli nav grozīts apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesiskais stāvoklis un ka tādējādi par to nevar celt prasību atcelt tiesību aktu, pamatojoties uz LESD 263. pantu, jo – kā tā it īpaši nospriedusi minētā sprieduma 104., 114. un 117.–119. punktā – Parlamenta priekšsēdētājs tikai ņēma vērā, kā arī tas viņam bija jādara, ievēlēto deputātu sarakstu, kuru Spānijas iestādes tam bija nosūtījušas 2019. gada 17. un 20. jūnijā, un tā viņa ieskatā bija iepriekš izveidojusies situācija.

72 Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 130. un 131. punktā precizēja, ka – pieņemot, ka Spānijas Vēlēšanu likuma 224. panta 2. punktā paredzētā prasība dot zvērestu ievērot Spānijas Konstitūciju ir pretrunā Savienības tiesībām, jo tā neietilpstot valsts vēlēšanu procedūrā, kas ir dalībvalstu kompetencē, – nedz Parlamentam, nedz līdz ar to Vispārējai tiesai, izskatot tajā celto prasību, nav jālemj par šo jautājumu, jo šādi strīdi jāizskata valsts tiesām, vajadzības gadījumā pēc lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniegšanas Tiesai vai, kad tā izskata ar prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi, pamatojoties uz LESD 258. pantu, Tiesai tieši.

73 Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 142.–144. punktā nosprieda arī, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentācija, saskaņā ar kuru formalitātes, kas nepieciešamas, lai darbotos Parlamentā, būtu jāizpilda tikai šajā iestādē, nerod apstiprinājumu 2019. gada 19. decembra spriedumā *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115).

74 Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēji būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētajā spriedumā esot pieļāvusi tiesību kļūdas un nolēmuma nepieņemšanu, un vairākkārtējas sagrozīšanas, nospriežot, ka Parlamentam bija pienākums ņemt vērā Spānijas iestāžu oficiāli paziņoto ievēlēto deputātu sarakstu.

75 Tomēr no šī sprieduma 60.–68. punktā izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā nav pieļāvusi tiesību kļūdu attiecībā uz Ievēlēšanas akta 8. un 12. pantu, nav pārkāpusi Hartas 39. panta 2. punktu, nav pieļāvusi sagrozīšanu attiecībā uz 2019. gada 17. un 20. jūnija paziņojumu vai 2019. gada 27. jūnija vēstules saturu, nospriežot, ka Parlamenta priekšsēdētājs nevar – nepārkāpjot kompetenču sadalījumu starp Savienību un dalībvalstīm, kas ieviests ar Ievēlēšanas aktu, – neņemt vērā Spānijas iestāžu oficiāli paziņoto ievēlēto deputātu sarakstu, kura pareizību tam nebija kompetences pārbaudīt.

76 Ievēlēšanas akta 5. panta 1. punkts, kurā precizēts, ka piecu gadu laikposms, uz kuru tiek ievēlēti Parlamenta locekļi, sākas ar sasaukuma pirmās sēdes atklāšanu pēc katrām vēlēšanām, nevar atspēkot šo secinājumu, jo šajā tiesību normā ir tikai noteikti Parlamenta locekļu mandātu ierobežojumi laikā un tajā nav reglamentēts kompetenču sadalījums starp Savienību un dalībvalstīm vēlēšanu jomā.

77 Tas tā nav arī 2019. gada 19. decembra sprieduma *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115) gadījumā. Faktiski jānorāda, ka lietā, kurā pasludināts šis spriedums, *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) uzdeva Tiesai prejudiciālu jautājumu par citu aspektu, proti, kurā brīdī Parlamentā ievēlēta persona iegūst šīs iestādes locekļa statusu, lai noteiktu datumu, no kura tai ir ar šo statusu saistītā imunitāte, kas paredzēta Protokola par privilēģijām un imunitāti 9. panta otrajā daļā. Šajā ziņā Tiesa nosprieda, ka Parlamenta locekļa statuss ir iegūts, sākot no vēlēšanu rezultātu oficiālās izziņošanas, saistībā ar kuru tā norādīja, ka attiecībā uz 2019. gada 26. maijā Spānijā notikušajām vēlēšanām šī izziņošana ir notikusi 2019. gada 13. jūnijā. Savukārt Tiesa nav paudusi nostāju par to, kādi secinājumi Parlamentam jāizdara no tā, ka valsts iestādes ir paziņojušas ievēlēto deputātu sarakstu, un it īpaši par to, vai šai iestādei bija vai nebija saistošs šāds paziņojums, kas nebija iesniedzējtiesas jautājumu priekšmets.

78 Patiesībā, nebūt neatbalstot apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvojumus, 2019. gada 19. decembra spriedums *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115) gluži pretēji apstiprina Vispārējās tiesas analīzi, jo Tiesa minētā sprieduma 69. punktā norādīja, ka Parlamentam nav nekādas kompetences, kas tam ļautu apšaubīt vēlēšanu rezultātu oficiālās izziņošanas likumību

vai pārbaudīt tās atbilstību Savienības tiesībām, un tas, kā izriet no šī sprieduma 64. punkta, ļauj noprast, ka Parlamentam ir pienākums ņemt vērā oficiālos paziņojumus par rezultātiem, ko tam adresējušas valsts iestādes, piemēram, šajā gadījumā – 2019. gada 17. jūnija paziņojumu.

79 Tātad Vispārējā tiesa nav novirzījusies no 2019. gada 19. decembra sprieduma *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115), pārsūdzētā sprieduma 130. punktā uzskatot, ka Parlamentam bija jāņem vērā valsts iestāžu oficiāli paziņotais ievēlēto kandidātu saraksts, jo šīs iestādes kompetencē nebija veikt jebkādu šī saraksta satura pārbaudi.

80 Turklāt Vispārējai tiesai nevar pārmest arī to, ka tā būtu novirzījusies no 2019. gada 20. decembra rīkojuma *Puigdemont i Casamajó* un *Comín i Oliveres*/Parlaments (C-646/19 P(R), EU:C:2019:1149), ar kuru Tiesas priekšsēdētāja vietniece pirms sprieduma taisīšanas nosprieda, ka nevar izslēgt, ka valsts vēlēšanu procedūra, kas ietilpst dalībvalstu kompetencē, jāuzskata par pabeigtu līdz ar rezultātu izziņošanu, izslēdzot jebkādas vēlākas formalitātes. Kā Vispārējā tiesa nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 139. punktā, pieņemot, ka Spānijas Karaliste ir pārsniegusi savu kompetenci, nosakot Spānijas Vēlēšanu likuma 224. panta 2. punktā paredzēto pienākumu dot zvērestu ievērot Spānijas Konstitūciju, šis apstāklis neietekmē Parlamenta priekšsēdētāja pienākumu ņemt vērā tos vēlēšanu rezultātus, kurus tam oficiāli paziņojušas valsts iestādes.

81 Šajā ziņā no pārsūdzētā sprieduma izriet, ka Vispārējā tiesa nav lēmusi par to, vai Spānijas Karalistei, ņemot vērā LESD 223. panta 2. punktu un Ievēlēšanas akta 8. pantu, bija kompetence noteikt Spānijas Vēlēšanu likuma 224. panta 2. punktā paredzēto prasību vai arī šī prasība bija pretrunā Savienības tiesībām. Pārsūdzētā sprieduma 117. punktā ar motīviem, kas nesatur sagrozīšanu, norādot, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nebija devuši šajā 224. panta 2. punktā paredzēto zvērestu ievērot Spānijas Konstitūciju, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 131. punktā tieši pretēji – minētajā spriedumā nepieļaujot nedz tiesību kļūdas, nedz arī nolēmuma nepieņemšanu – uzskatīja, ka tāpat kā Parlaments nevarēja apšaubīt Spānijas iestāžu 2019. gada 17. jūnijā oficiāli paziņotā ievēlēto kandidātu saraksta tiesiskumu, arī Vispārējai tiesai neesot kompetences lemt par šādiem jautājumiem. Vispārējā tiesa tā paša sprieduma 135. punktā pamatoti secināja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentācija par Spānijas iestāžu kompetences neesamību paredzēt Spānijas Vēlēšanu likuma 224. panta 2. punktā noteikto pienākumu jānoraida kā neefektīva.

82 Ņemot vērā iepriekš minētos motīvus, apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentācija – kas vērsta pret pārējiem Vispārējā tiesas pilnības labad izvirzītiem motīviem pārsūdzētā sprieduma 132.–134. punktā, kuros tā uzskatīja, ka Parlamentam nav ekskluzīvas kompetences noteikt nosacījumus un prasības, lai deputāts varētu stāties amatā, – ir jānoraida kā neiedarbīga.

83 Apstāklis, ka pēc 2019. gada 27. jūnija vēstules Parlaments pieņēma 2020. gada 13. janvāra aktu, ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzējiem tika atļauts piedalīties sēdēs, iepriekš nepārbaudot viņu pilnvaras un tādējādi izdarot secinājumus, kurus tas uzskatīja par nepieciešamu izdarīt no 2019. gada 19. decembra sprieduma *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115), katrā ziņā nevar mainīt 2019. gada 27. jūnija vēstules juridisko raksturu, kā Vispārējā tiesa to nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 121. un 122. punktā.

84 Vēl jāprecizē, ka pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēji, iepriekš izklāstītā analīze nenozīmē, ka dalībvalstīm tiek ļauts neievērot Ievēlēšanas aktā paredzēto kompetenču sadalījumu vai pārkāpt LESD 223. panta 2. punktu un 232. pantu, jo šo tiesību normu iespējamā neievērošana var tikt apstrīdēta valsts tiesās, vajadzības gadījumā – pēc lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu [iesniegšanas] Tiesā vai, pamatojoties uz LESD 258. pantu, Tiesā tieši.

85 Otrām kārtām, attiecībā uz 2019. gada 29. maija instrukciju Vispārējā tiesa, aprakstījusi un izanalizējusi tās saturu, pārsūdzētā sprieduma 184. un 185. punktā nosprieda, ka šī instrukcija apelācijas sūdzības iesniedzējiem nebija šķērslis veikt formalitātes, kas nepieciešamas, lai varētu pildīt deputātu amata pienākumus, proti, parakstīt atbilstības deklarāciju un finansiālo interešu deklarāciju, un ka tādējādi šī instrukcija nebija iemesls, kādēļ viņi nevarēja piedalīties Parlamenta sēdēs no brīža, kad 2019. gada 2. jūlijā tika atklāta pirmā sesija pēc vēlēšanām. Šī sprieduma 186. un 187. punktā tā uzskatīja, ka šī instrukcija nav mainījusi apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesisko stāvokli un ka to prasījumi par šīs instrukcijas atcelšanu līdz ar to jānoraida kā nepieņemami.

86 Šādu secinājumu Vispārējā tiesa izdarīja, jo pārsūdzētā sprieduma 179.–182. punktā konstatēja, pirmkārt, ka šī instrukcija, ar kuru Parlamenta priekšsēdētājs vienīgi norādīja, ka ir "jāiesaldē" vai jāaptur piekļuve *welcome village* un nav jāveic deputātu no Spānijas pagaidu akreditācija, gaidot, kad Spānijas iestādes paziņo galīgos rezultātus, ir pielīdzināma iekšējam organizatoriskajam pasākumam un tai ir pagaidu raksturs, jo tās iedarbība beidzās šīs paziņošanas dienā. Otrkārt, Vispārējā tiesa norādīja, ka no tās provizoriskā rakstura izriet, ka 2019. gada 29. maija instrukcija neietekmē iespēju apelācijas sūdzības iesniedzējiem pēc tam saņemt galīgu akreditāciju. Treškārt, tā atgādināja, ka tieši tas, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav minēti Spānijas iestāžu nosūtītā oficiālā rezultātu saraksta paziņojumā, liedza viņiem ieņemt amatu, nevis tas, ka viņi nebija parakstījuši finansiālo interešu deklarāciju un atbilstības deklarāciju, jo saskaņā ar Reglamentu šīs deklarācijas varēja tikt parakstītas pēc pirmās parlamentārās sesijas atklāšanas pēc vēlēšanām.

87 Pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēji, no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem neizriet, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā būtu sagrozījusi vai pārveidojusi faktus, analizējot 2019. gada 29. maija instrukciju kā aktu, kas nošķirts no 2019. gada 27. jūnija vēstules, un uzskatot, ka šīs instrukcijas iedarbība bija beigusies dienā, kad Spānijas iestādes oficiāli paziņoja rezultātus, proti, 2019. gada 17. jūnijā. Līdz ar to arī arguments par tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, kas izrietot no apgalvotās sagrozīšanas, ir jānoraida.

88 Attiecībā uz iespējamo pretrunu, kas pastāvot starp pārsūdzētā sprieduma 181. punktā ietvertajiem motīviem – ar kuriem Vispārējā tiesa nosprieda, ka tas, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav parakstījuši savas finansiālo interešu un atbilstības deklarācijas, neliedza tiem piedalīties Parlamenta sēdēs kopš sesijas atklāšanas pēc vēlēšanām, – un šī sprieduma 183. punktā ietvertajiem motīviem – kuros Vispārējā tiesa norādīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji neapgalvo, ka 2019. gada 29. maija instrukcija viņiem būtu liegusi parakstīt šādas deklarācijas –, jākonstatē, kā to atklāj vārda "turklāt" izmantošana, ka 183. punkts ir izvirzīts pilnības labad attiecībā uz motīviem, kuros nav tiesību kļūdas vai sagrozīšanas, kas norādīta minētā sprieduma 179.–182. punktā. Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentācija, kas specifiski vērsta pret minēto 183. punktu, jānoraida kā neefektīva.

89 Visbeidzot – Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 184.–187. punktā nav pieļāvusi tiesību kļūdu, no minētā sprieduma 179.–182. punktā tostarp ietvertajiem motīviem secināma, ka 2019. gada 29. maija instrukcija apelācijas sūdzības iesniedzējiem nepadarīja neiespējamu darbošanos Parlamentā un ka tā nebija mainījusi viņu tiesisko stāvokli, līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītie prasījumi, lai panāktu šīs instrukcijas atcelšanu, bija jānoraida kā nepieņemami.

90 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu

– *Lietas dalībnieku argumenti*

91 Ar otro pamatu, ko apelācijas sūdzības iesniedzēji izvirza pakārtoti, viņi pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir kļūdaini interpretējusi Ievēlēšanas akta 12. pantā paredzēto kompetenču sadalījumu starp valsts iestādēm un Parlamentu. To darot, viņi aicina Tiesu pārskatīt judikatūru, kas izriet no 2009. gada 30. aprīļa sprieduma Itālija un *Donnici*/Parlaments (C-393/07 un C-9/08, EU:C:2009:275). Viņi it īpaši uzskata, ka Parlamentam katrā ziņā bija kompetence, nepārkāpjot efektivitātes principu, lemt par vēlēšanu apstrīdēšanu, pamatojoties uz Reglamenta 3. panta 1. punktu, un ka Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā ir pieļāvusi tiesību kļūdu, bez atrunām nospriežot, ka Ievēlēšanas akts izslēdza Parlamenta kompetenci lemt par strīdiem, kas balstīti uz valsts tiesībām, tostarp tad, ja Ievēlēšanas aktā ir norāde uz šīm tiesībām. Viņi piebilst, ka Savienības tiesai vajadzētu būt iespējai pārbaudīt visus aktus, ar kuriem Eiropas Parlamenta deputātam tiek atņemtas viņa tiesības.

92 Vēl pakārtotāk apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Ievēlēšanas akta 12. pants vai jebkura cita šī akta, Eiropas Parlamenta deputātu statūtu vai Savienības tiesību norma, no kuras izrietētu, ka šai iestādei ir saistoši dalībvalstu paziņojumi vēlēšanu jomā, pat ja tie pārsniedz to kompetenci, ir pretrunā primārajām tiesībām, it īpaši LES 10. un 14. pantam, kā arī Hartas 39. panta 2. punktam.

93 Parlaments un Spānijas Karaliste būtībā apgalvo, ka, ņemot vērā atbildi uz pirmo pamatu, Tiesai nav jāizvērtē otrais pamats, jo tas attiecas uz judikatūras, kas izriet no 2009. gada 30. aprīļa sprieduma Itālija un *Donnici*/Parlaments (C-393/07 un C-9/08, EU:C:2009:275), apšaubīšanu.

94 Parlaments turklāt uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītā iebilde par prettiesiskumu jānoraida kā nepieņemama, jo tā pirmo reizi izvirzīta apelācijas tiesvedībā, vai, pakārtoti, kā katrā ziņā nepamatota.

– *Tiesas vērtējums*

95 Ar otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini interpretējusi kompetenču sadalījumu starp Savienību un dalībvalstīm vēlēšanu jomā, it īpaši Ievēlēšanas akta 12. pantu, pārsūdzētajā spriedumā piemērojot judikatūru, kas izriet no 2009. gada 30. aprīļa sprieduma Itālija un *Donnici*/Parlaments (C-393/07 un C-9/08, EU:C:2009:275). No motīviem, kas norādīti atbildē uz pirmo apelācijas sūdzības pamatu, it īpaši šī sprieduma 59.–67. punktā, izriet, ka šī argumentācija ir jānoraida.

96 Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju pakārtoti izvirzīto iebildi par prettiesiskumu jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Tiesas kompetencē apelācijas tiesvedībā ir vienīgi pārbaudīt Vispārējās tiesas vērtējumu par tajā apspriestajiem pamatiem un argumentiem. Ļaut kādam lietas dalībniekam Tiesā pirmoreiz izvirzīt pamatu, ko tas nav izvirzījis Vispārējā tiesā, nozīmētu ļaut tam vērsties Tiesā, kuras kompetence apelācijas tiesvedībā ir ierobežota, ar strīdu, kas ir plašāks nekā Vispārējā tiesā izskatītais (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2024. gada 29. februāris, *Euranimi*/Komisija, C-95/23 P, EU:C:2024:177, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).

97 Šajā lietā papildus tam, ka attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju otrajā pamatā izvirzīto iebildi par prettiesiskumu nav sniegti precizējumi, kas ļautu novērtēt tās pamatotību, no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka šī iebilde par prettiesiskumu pirmo reizi tika izvirzīta šajā apelācijas sūdzībā. Līdz ar to tā jānoraida kā nepieņemama.

98 No iepriekš minētā izriet, ka otrais pamats jānoraida pilnībā.

Par trešo un ceturto pamatu

– *Lietas dalībnieku argumenti*

99 Ar trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi tiesību kļūdu un nav pietiekami pamatojusi pārsūdzēto spriedumu, nospriežot, ka Parlamenta priekšsēdētāja atteikums uzņemties steidzamības iniciatīvu saskaņā ar Reglamenta 8. pantu nav apstrīdams tiesību akts, pamatojoties uz LESD 263. pantu. Viņi uzskata, ka šajā lietā Vispārējā tiesa kļūdaini nospriedusi, ka šāds atteikums nav saistīts ar atteikumu atzīt viņiem Eiropas Parlamenta deputāta statusu. Apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka Vispārējā tiesa, lemjot – kā tā to ir darījusi – nav ievērojusi Parlamenta pienākumu sniegt palīdzību saviem locekļiem, kas izrietot no Reglamenta 5. panta 2. punkta. Viņi arī norāda – ja pārsūdzētais spriedums būtu jāinterpretē tādējādi, ka Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka apstrīdētais atteikums ir neesošs akts, pārsūdzētajā spriedumā būtu pieļauta tiesību kļūda un sagrozīšana.

100 Ar ceturto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā ir pieļāvusi sagrozīšanu, nospriežot, ka viņi nav iesnieguši pieteikumu aizstāvēt savu imunitāti, pamatojoties uz Reglamenta 7. un 9. pantu. Viņi arī uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu un nav ņēmusi vērā judikatūru, kas izriet no 2008. gada 21. oktobra sprieduma *Marra* (C-200/07 un C-201/07, EU:C:2008:579), nospriežot, ka atteikums paziņot šādu pieteikumu plenārsēdē nerada apstrīdamas tiesiskas sekas, pamatojoties uz LESD 263. pantu.

101 Parlaments un Spānijas Karaliste būtībā apgalvo – ja trešais pamats netiktu noraidīts kā nepieņemams, tas būtu jānoraida kā nepamatots. Viņi apgalvo, ka ceturtais pamats savukārt jānoraida kā neefektīvs vai attiecīgā gadījumā arī kā nepamatots.

– *Tiesas vērtējums*

102 Ar trešo un ceturto pamatu tiek uzdoti tie paši jautājumi par sakarībām starp attiecīgi Reglamenta 7. un 9. pantā un 8. pantā paredzētajiem mehānismiem privilēģiju un imunitātes aizstāvībai un to saturu. Līdz ar to šie jautājumi jāizskata kopā.

103 Pārsūdzētā sprieduma 155.–158. punktā Vispārējā tiesa nosprieda – tas, ka šīs iestādes priekšsēdētājs neuzņēmās steidzamības iniciatīvu, lai apstiprinātu *C. Puigdemont i Casamajó* un *A. Comín i Oliveres* privilēģijas un imunitāti, pamatojoties uz Reglamenta 8. pantu, neizriet no šī priekšsēdētāja iespējamā atteikuma atzīt viņiem Eiropas Parlamenta deputāta statusu, bet gan no tā, ka nav īstenota viņa rīcības brīvība uzņemties vai neuzņemties šādu iniciatīvu. Vispārējā tiesa no tā secināja, ka šādas rīcības brīvības neīstenošana nevar būt priekšmets prasībai atcelt tiesību aktu, pamatojoties uz LESD 263. pantu. Turklāt tā ar pilnības labad izvirzītiem pamatiem precizēja, ka pat tad, ja tas, ka Parlamenta priekšsēdētājs neuzņemas šādu iniciatīvu, izriet no tā, ka Parlamenta priekšsēdētājs, iespējams, atteicies atzīt viņiem Eiropas Parlamenta deputāta statusu, šāds atteikums katrā ziņā neesot saistošs Spānijas iestādēm.

104 Pārsūdzētā sprieduma 160.–167. punktā Vispārējā tiesa pēc tam kā tādu, kas vērsta pret neesošu aktu, noraidīja argumentāciju, ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzēji, balstoties uz Reglamenta 9. panta 1. punktu, apstrīdēja Parlamenta priekšsēdētāja atteikumu paziņot atbildīgajai komitejai viņu pieteikumu aizstāvēt viņu privilēģijas un imunitāti, pamatojoties uz to, ka viņi nebija iesnieguši šādu pieteikumu saskaņā ar šī reglamenta 7. un 9. pantu.

105 Reglamenta 7. pantā ir reglamentēta Parlamenta locekļu privilēģiju un imunitātes aizstāvība. Tā 1. punktā ir noteikts, ka gadījumos, kad tiek apgalvots, ka dalībvalsts iestādes ir pārkāpušas vai gatavojas pārkāpt deputāta vai bijušā deputāta privilēģijas un imunitāti, saskaņā ar šī Reglamenta 9. panta 1. punktu var iesniegt pieteikumu, lai Parlaments pieņem lēmumu par to, vai minētās privilēģijas un imunitāte ir pārkāptas vai var tikt pārkāptas. Minētā reglamenta 7. panta 5. punkta formulējums nozīmē, ka par lēmumu neapmierināt šādu pieteikumu var celt prasību atcelt tiesību aktu, pamatojoties uz LESD 263. pantu.

106 Reglamenta 9. panta 1. un 2. punktā par procedūrām saistībā ar imunitāti ir precizēts, ka šā reglamenta 7. panta 1. punktā minēto lūgumu aizstāvēt privilēģijas un imunitāti Parlamentam var iesniegt deputāts vai bijušais deputāts, vai arī cits deputāts, kas ir pilnvarots pārstāvēt attiecīgo deputātu vai bijušo deputātu. Minētā reglamenta 9. panta 3.–14. punktā sīki izklāstīta procedūra, kas piemērojama šādiem pieteikumiem un kas it īpaši ietver pārbaudes posmu, kuru veic kompetentā Parlamenta komiteja, iespēju attiecīgajam deputātam vai bijušajam deputātam tikt uzklausītam un iesniegt jebkādus pierādījumus, kuriem viņa ieskatā ir nozīme, Parlamenta veikto komitejas lēmuma priekšlikuma vai priekšlikumu izskatīšanu un pieņemtā pasākuma paziņošanu deputātam vai bijušajam deputātam un attiecīgajai dalībvalstij.

107 Savukārt Reglamenta 8. pantā reglamentēta Parlamenta priekšsēdētāja steidzama rīcība, lai apstiprinātu deputāta imunitāti. Šajā pantā paredzēts, ka tad, ja deputāts ir aizturēts vai viņam liegta pārvietošanās brīvība, acīmredzami pārkāpjot viņa privilēģijas un imunitāti, Parlamenta priekšsēdētājs pēc apspriešanās ar kompetentās komitejas priekšsēdētāju un referentu var steidzami uzņemties iniciatīvu apstiprināt attiecīgās personas privilēģijas un imunitāti. Izmantojot šo rīcības brīvību, Parlamenta priekšsēdētājs par savu iniciatīvu paziņo šai komitejai, kas ar to iepazīstas nākamajā sanāksmē, un par to informē šo iestādi.

108 No šīm tiesību normām izriet, ka Reglamentā ir paredzēti divi nošķirti mehānismi Eiropas Parlamenta deputātu privilēģiju un imunitātes aizsardzībai. Viens mehānisms, kas paredzēts Reglamenta 7. un 9. pantā, tiek sākts, pamatojoties uz Parlamenta priekšsēdētājam adresētu lūgumu, un tas jāizskata saskaņā ar 9. pantā paredzētajiem procesuālajiem noteikumiem, kuru mērķis tostarp ir nodrošināt attiecīgā deputāta vai bijušā deputāta tiesības. Tā rezultātā tiek pieņemts Parlamenta lēmums, par kuru minētā Reglamenta 7. panta 5. punktā norādīts, ka par to var celt prasību atcelt tiesību aktu, pamatojoties uz LESD 263. pantu. Savukārt uz otru mehānismu, kas paredzēts šī paša reglamenta 8. pantā, attiecas Parlamenta priekšsēdētāja, kurš lemj viens pats, individuāla iniciatīva, uz to neattiecas nekādas procesuālās formas prasības un Parlamentam ir tikai pienākums vēlāk par to informēt Parlamenta atbildīgo komiteju un šo iestādi pašu.

109 Tādējādi – pretēji Reglamenta 7. un 9. pantam – ar šī reglamenta 8. pantu Parlamenta priekšsēdētājam ir piešķirtas pilnvaras steidzami uzņemties iniciatīvu, lai apstiprinātu deputāta privilēģijas un imunitāti, ja ir izpildīti 8. pantā paredzētie nosacījumi. No minētā 8. panta sistēmas, lasot to kopsakarā ar pārējām Reglamenta normām, arī izriet, ka Parlamenta priekšsēdētājam nav pienākuma uzņemties šādu iniciatīvu, bet viņam šajā ziņā ir plaša rīcības

brīvība, kas izslēdz deputātu tiesības prasīt, lai viņš ieņemtu konkrētu nostāju (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2014. gada 9. decembris, *Schönberger*/Parlaments, C-261/13 P, EU:C:2014:2423, 24. punkts).

110 No tā izriet, kā Vispārējā tiesa nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 155.–157. punktā, ka tas, ka – pietiekami pamatoti un nepieļaujot tiesību kļūdu saistībā ar Reglamenta 5. panta 2. punktu – Parlamenta priekšsēdētājs nav izmantojis viņam ar šī reglamenta 8. pantu piešķirto iespēju, kas izriet nevis no apgalvotā Parlamenta atteikuma atzīt viņiem Eiropas Parlamenta deputāta statusu, bet gan no viņa plašās rīcības brīvības īstenošanas, nav apstrīdams tiesību akts LESD 263. panta izpratnē.

111 Savukārt apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentācija, kas vērsta pret motīviem, kurus Vispārējā tiesa pilnības labad norādījusi pārsūdzētā sprieduma 158. punktā, jānoraida kā neefektīva.

112 Turklāt no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā nav pieļāvusi sagrozīšanu, tā 163. un 164. punktā nospriezdama, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju pieteikums aizstāvēt viņu privilēģijas un imunitāti bija balstīts uz Reglamenta 8. panta 1. punktu, nevis tā 7. un 9. pantu, kurus tā nebija minējusi.

113 Tāpat Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 165. un 166. punktā pamatoti nospriedusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvotā Parlamenta priekšsēdētāja atteikuma paziņot viņu pieteikumu šīs iestādes kompetentajai komitejai apstrīdēšana bija vērsta pret materiāli neesošu aktu, jo netika iesniegts pieteikums, pamatojoties uz Reglamenta 7. un 9. pantu. Šāda iepriekšēja paziņošana kompetentajai iestādei pārbaudes veikšanai faktiski attiecas tikai uz pieteikumiem aizstāvēt privilēģijas un imunitāti, kas iesniegti, pamatojoties uz Reglamenta 7. un 9. pantu, kuros, kā nospriests šī sprieduma 107. un 108. punktā, ir ieviests mehānisms, kas nošķirts no šī reglamenta 8. pantā paredzētā mehānisma.

114 Vēl jāprecizē, ka argumentācija par to, ka Vispārējā tiesa, lemjot tā, kā tā ir to darījusi, neesot ņēmusi vērā 2008. gada 21. oktobra spriedumu *Marra* (C-200/07 un C-201/07, EU:C:2008:579), nevar tikt atbalstīta, jo šis spriedums attiecas uz atšķirīgu jautājumu par sekām, kādas valsts tiesai, kurā celta prasība pret Eiropas Parlamenta deputātu, izriet no tā, ka attiecīgā persona ir iesniegusi Parlamentam pieteikumu aizstāvēt privilēģijas un imunitāti. Katrā ziņā no tā nevar izdarīt secinājumus, ka nav īstenota tāda steidzamības iniciatīva kā Reglamenta 8. pantā paredzētā.

115 No visa iepriekš minētā izriet, ka trešais un ceturtais apelācijas sūdzības pamats jānoraida un līdz ar to apelācijas sūdzība jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

116 Atbilstoši Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

117 Kā noteikts šī Reglamenta 138. panta 1. punktā, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī paša Reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

118 Tā kā Parlaments ir prasījis piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā viņiem spriedums ir nelabvēlīgs, viņiem ir jāpiesprież segt savus, kā arī atlīdzināt Parlamenta tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedību lietā C-600/22 P-R.

119 Saskaņā ar Reglamenta 184. panta 4. punktu Tiesa var nolemt, ka tad, ja persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē un kas piedalījusies apelācijas tiesvedības rakstveida vai mutvārdu daļā, nav iesniegusi apelācijas sūdzību, tā savus tiesāšanās izdevumus sedz pati. Šajā lietā jānolemj, ka Spānijas Karaliste, persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē un kas piedalījusies tiesvedības rakstveida daļā šajā apelācijas tiesvedībā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pati, tostarp tos, kas saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedību lietā C-600/22 P-R.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nosprież:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

2) *Carles Puigdemont i Casamajó* un *Antoni Comín i Oliveres* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Parlamenta tiesāšanās izdevumus.

3) Spānijas Karaliste savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

[Paraksti]